

EL MICALET GALÀCTIC

Uns papers en una capsa

Carme Miquel

Il·lustracions de Joan Arocas

1

Jo, Sara Monroig

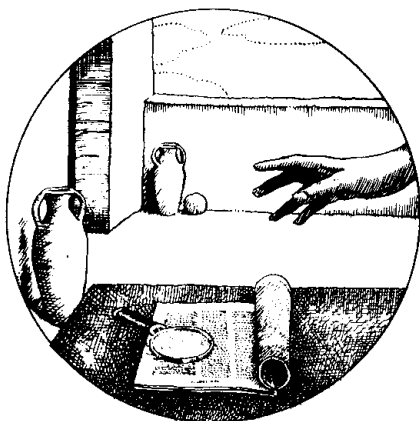
Jo, Sara Monroig, de quinze anys, domiciliada a Dénia, ciutat de la Marina Alta, he decidit escriure de manera detallada tot el que em va ocórrer ara fa mig any. Per sort conserve la meua agenda on cada dia anotava els fets més importants i, d'aquesta manera, puc reconstruir els successos que vam viure.

Només han transcorregut uns mesos, però als meus germans i a mi ens sembla com si hagueren passat anys, i quan recordem tot allò, de vegades no coincidim exactament en els detalls. Alguns aspectes de la història comencen a desdibuixar-se en la nostra memòria, per això he d'afanyar-me a escriure-la.

El meu amic Romeu diu que, si ho faig bé, pot resultar-ne una bona novella. El ben cert, però, és que els fets que narraré responen a la realitat més exacta. Els hem viscuts nosaltres: el meu germà i la meua germana, uns amics... i jo mateixa.

Sí. Voldria que el meu relat estiguera ben fet per tal que totes les persones que el llegiren pogueren viure la història tal com jo l'he viscuda i sentir el que jo he sentit.

I, sobretot, vull que tot quede enregistrat perquè, tal com he pogut comprovar, allò que queda escrit perdura en el temps. (De segur que al meu amic Romeu li agrada aquesta darrera frase.)

2

Mentre miràvem el tren

Era dissabte de matí. Exactament, el dissabte 27 de maig. Josep i Anna, és a dir els meus germans, i jo ens acabàvem d'alçar del llit i encara dúiem el pijama. L'Anna es trobava a la cuina preparant unes torrades per al desdjuní. Josep guaitava amb els seus prismàtics, a través de les grans portes de vidre, tot el que li permetia l'angle visual. Jo fullejava el diari.

Com de costum, la meua germana adoptava a la perfecció el paper de filla gran. Als seus disset anys era capaç de posar-se insuportable en començar amb els sermons i les reconvencions.

—¡Au, xiquets!, ja podríeu ajudar, que no sou criaturetes —ens deia—. Mentre us porten les coses fetes, vosaltres, tranquils, ¿veritat? No cal que el senyor i la senyora s'hi molesten...

Sense deixar de mirar amb els prismàtics, Josep respongué:

—D'acord, no sermoneges tant. Després, jo escuraré les tasses —a continuació es dirigí a mi:— Sara, dóna'm el diari.

—Quan acabaré. Deixa'm llegir tranquil·la —vaig dir, sense pensar que, amb això, donava peu a una nova reconvenció.

—No sé quin interès teniu en el diari si només hi llegiu trivialitats —sentencià Anna—. Amb tantes coses importantíssimes que passen al món... Josep només s'interessa pels esports...

—I pels articles científics, no ho oblidis —la interrompé el meu germà.

—Ben pocs. I tu, Sara, mira que agradar-te els successos...

Mentre deixava les torrades a la taula continuava:

—Així et faràs morbosa. Hi ha gent que ho passa bé llegint històries sobre les desgràcies dels altres. No pensen que darrere de cada cas que lligem s'amaga un infortuni. La premsa, i no diguem la tele, prefeix explicar de manera sensacionalista, fins i tot cruel, els fets per satisfer determinats lectors i televidents que...

—¡Calla! —vaig cridar—. ¡Ja ho sé!

Vaig entrar a la cuina per agafar els tassons de llet i amb el desig que la meua germana haguera acabat de parlotejar.

Començàrem a desdejunar-nos encara que Josep continuava escrutant el cel amb els seus prismàtics.

Estava de mal humor. Les reconvencions que em feia la meua germana sempre eren injustes. Ella no sabia que quan jo llegia les pàgines de sucesos no ho feia amb morbositat, sinó intentant esbrinar el perquè de les coses que passaven i, sobretot, com es podrien resoldre. Tot eren pensaments, és clar, que de vegades en la meua ment prenién la forma d'una novella.

—Josep, vine a desdejunar-te —féu la veu d'Anna.

—Ara mateix —contestà immutable ell sense deixar d'observar amb les ulleres de llarga vista—. Ara passa el tren. Algú llança una revista per una finestra.

—Sempre hi ha gent incivilitzada que tira les coses on li ve de gust —sentencià la meua germana.

—¿Una revista? ¿Per la finestra? ¿No serà que algú intenta desfer-se d'alguna cosa? —vaig insinuar innocentment.

Però de seguida em vaig penedir del que acabava d'expressar perquè l'Anna ja tenia nou tema per al seu discurs:

—Tens molta imaginació, Sara, i això no és bo. No s'ha de buscar sempre cinc peus al gat. ¿Que tiren alguna cosa des d'un tren?, doncs ja tenim la meua germaneta imaginant històries estranyes.

—Això mateix, Sara. Tens molta imaginació —reblà irònicament Josep mentre s'asseia.

Allò ja era excessiu. El meu germà, un any més jove que jo, també es permetia sermonejar-me. Em vaig acabar d'un glop la llet, vaig agafar una torrada amb mantega i me'n vaig pujar a la meua habitació. Em vaig tancar amb pany i clau i vaig plorar. Al cap d'un moment, la veu de la mare, que arribava, em va reconfortar:

—¿On sou? Veniu, ajudeu-me a descarregar la compra, que porte el cotxe ple. ¿Encara aneu en pijama?

A la vesprada, ens trobàvem els quatre fora de la casa. He de dir que vivim als afores de la ciutat de Dénia, en un paratge preciós.

L'Anna, asseguda en una hamaca, llegia. Josep, amb els seus prismàtics, escrutava el cel. D'ençà que li'ls regalaren, ara deu fer uns dos anys, no havia deixat cap dia de fer-ho. Mirava el vol dels ocells. Observava on feien els nius, on ponien. Coneix totes les aus que passen per ací, les que estan tot l'any i les que vénen per primavera. En sap l'època d'aparellament, on busquen el menjar, en quins moments del dia s'amaguen... Les oronetes, les merles, els teuladins, les gavines, etc., no tenen secrets per a ell.

A la mare, el que li agrada molt és tenir cura de les plantes. Aquella vesprada es dedicava a arranjjar

les que teníem voltant la casa. Tallava fulles i rames seques. Olorava el gessamí, observava la buguenvíllea plena de flors roges, regava...

Jo no hi feia res. Els mirava i contemplava el paisatge. Les plantes estaven plenes de flors: rosers, geranis, margarides, clavells... Arbres i arbustos voltaven la casa i completaven el conjunt del jardí: pins, mimoses, acàcies, una palmera... Molt a prop s'estenien els camps de tarongers, però la plana de davant estava ocupada per vinyes. Els raïms ja començaven a penjar com si foren xicotetes perles verdes.

Justament, la via del tren creuava entremig de dos camps de vinyes, a uns cent cinquanta metres de la nostra casa. Eren les set trenta de la vesprada quan el tren va xiular i va iniciar el camí de tornada des de Dénia cap a Alacant. Instintivament, hi vaig mirar i em va semblar que llançaven alguna cosa per una finestra. Josep ho va confirmar:

—Algú ha tornat a tirar una revista.

Vaig anar corrent cap al lloc on havia caigut i, efectivament, hi havia una revista amb els fulls voleiant. No massa lluny, a uns deu metres, n'hi havia una altra, oberta i bruta de terra. Les vaig agafar i torní cap a casa. Vaig pujar a la meua habitació i vaig començar a mirar-ne una detingudament, pàgina per pàgina, en un intent de trobar alguna explicació a no sabia què. En la secció de passatemps hi havia una «sopa de lletres» que tenia algunes de les lletres encerclades. Eren lletres soltes que no formaven cap frase i les vaig copiar en un paper: A, E, M, J, D, U, U, E.

En l'altra revista no hi havia «passatemps». En vaig mirar tots els fulls i, en un, vaig trobar novament lletres dins d'un cercle fet amb llapis. Les vaig copiar en el mateix paper que les anteriors. Les hi vaig comparar. Coincidien, ¡eren les mateixes lletres! Vaig començar a combinar-les per comprovar si formaven cap paraula amb sentit i després de moltes combinacions, vaig arribar a les següents: AJMEUDEU, AMJUEDUE, EMUDAUJE, ADUMEUJE, AJUDEUME.

¡Ajudeu-me! Sí. Això deia: «ajudeu-me».

Corrents, vaig baixar i vaig cridar el meu germà:

—Mira, Josep, mira. En les revistes hi havia un missatge. Mira què hi posa.

Estava un poc alterada, sentia com si haguera fet un gran descobriment.

Josep va observar les lletres amb una certa incredulitat. Ho va dir a la meua germana:

—Anna, en les revistes hi ha un missatge. Estan marcades les lletres que formen la paraula *ajudeu-me*. ¿Què n'opines?

—Deu ser una broma —va respondre ella sense deixar de llegir.

El meu germà no em va fer més cas i continuà seguint el vol d'una gavina.

—Adés he vist un falcó reial —va dir—. ¿No ho creieu? Era un falcó reial, n'estic segur.

Ell potser havia vist un falcó reial, ¡però jo havia trobat un missatge!

Començà a fer-se fosc. La mare continuava amb

la seua activitat de jardinera. Ara era darrere de la casa i regava. La sentíem cantar.

Les flaires penetrants del gessamí i de la maria-lluïsa s'hi barrejaven amb l'olor de terra humida.

El cel, roig pel ponent, era gris obscur pel llevat.

Hi havia una immensa sensació de pau.

Sonà el telèfon:

—¡El pare, deu ser el pare! —diguérem els tres germans alhora.

Era, efectivament, el nostre pare que trucava des de Londres. Vam parlar amb ell i acabàrem la vesprada expressant tots les ànsies que teníem de tornar a veure'l.

Però jo sentia com unes cosquerelles dins l'estómac i no deixava de pensar en el missatge que havia descobert.

